

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Číslo 3

Ročník XI.

Březen 2005

Březen v nás probouzí naději, že zima a nečas ztrácejí svou sílu. Letošní březen s sebou přináší také Velikonoce – možná právě radost ze vzkříšení vyšla lidem tentokrát sama vstříc, aby pookřáli po dlouhé zimě, někteří také po nezdařech, nemoci... Ani zprávy v novinách, rádiu a televizi už dlouho nebyly příliš povzbudivé.

Jsme však ochotni pookřát, radovat se, vnímat, jak v parcích voní zem, i to, že se blíží nejslavnější dny křesťanů? Věříme vůbec v možnost změny ve svém životě, změny nikoli z vnějšku, ale uvnitř nás samotných? Vždyť od malička stále zmáháme kruh povinností: nejdřív školu, pak zaměstnání, péči o děti, o rodiče, a nakonec v důchodu – jak známo – má člověk na sebe, ať dělá co dělá, času nejmíň... A na Velikonoce by se měl provést generální úklid, je to přece tradice. Další balvan před námi, ještě něco navíc ke stereotypu. Komu by zbyl čas na nějakou změnu?

A tak bychom si měli před velikonočními svátky položit otázku: *Mohu se i já plně radovat?* Jak by ne, ještě je čas připravit se a udělat generální úklid v duši, vyházet balast a nechat jen to důležité, abychom se mohli plně podílet na radosti vykoupení.

Saša Mesanyová

DUCHOVNÍ SLOVO

Čiňte pokání!

POKÁNÍ je obrácení se člověka ze svévolné cesty zpět do Otcova domu, Otcovy náruče (Lk 15,20). Kromě svátostného smíření s Bohem jsou i další formy kající praxe, např. večerní zpytování svědomí spojené s upřímnou lítostí. Křesťané vždy spoléhali na slova Otčenáše „odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme...“ Jestliže upřímně odpouštíme, disponujeme se sami pro odpuštění Boží. Každá osobní modlitba (nejen Otčenáš) může být prostředkem obrácení. Také skutky lásky mohou být úkony pokání (obrácení), jak radí už Jan Křtitel (Lk 3,11-14) i apoštol Petr (1Pe 4,8). Příležitostí jsou i sbírky na dobročinnost (postižené země, děti, nemocnice). Modlitba, dobrý skutek i sebezápor (oběť), trpělivé snášení obtížné situace přispívají k odpuštění hříchů a rozmnožení milosti. Konečně správné slavení EUCHARISTIE je výzvou k pokání (hned v úvodu společný kající úkon a další místa ve mši svaté).

Také KAJÍCÍ BOHOSLUŽBA má odpouštějící účinnost, pokud jde o lehké hříchy. Není náhradou, ale intenzívní přípravou obrácení (zpovědi). Ve svátostném vyznání vyjadřujeme také ochotu napravit škodu způsobenou bližním i Církvi (tzn. sociální dopad osobního hříchu). Zároveň se přiznáváme ke spoluúčasti na proviněních Církve vůči lidské společnosti. Jde-li o vážnější provinění, je vždy nutné svátostné odpuštění (ve zpovědi).

Nikdo nežije jen pro sebe. Vykonal-li někdo velký čin, cítí se tím poctěny všechny společnosti, ke kterým patřil – rodina, obec, národ. A naopak zločin jednotlivce vrhá stín i na společnosti, jichž je nebo byl členem. Hříšník dělá hříšnou i Církev; tak se na ní provinil. Je proto nutné smíření s Bohem i Církví. Také toto je důvod pro společné slavení pokání: KAJÍCÍ BOHOSLUŽBU.

Mnoho křesťanů se přizpůsobuje prostředí, kde žije. Zpověď nás vrací do pravdivosti. Svátost smíření nás pevněji spojuje s Kristem. Je to vrcholná forma křesťanského pokání. Je to projev Božího milosrdenství. Sám Kristus říká: „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny...“ (Jan 20,23). Hřích nenarušuje jen lidské společenství, ale i řád Boží ve světě. Prvotní církev měla přísnou praxi pokání. Veřejní hříšníci byli exkomunikováni (vyřazeni ze slavení eucharistie) často i na několik roků, kdy konali pokání. Nejen zpovědnici či zpovědní místnost, ale i jiné místo (v nemocnici, v přírodě, na nádraží apod.) můžeme volit podle vlastního přání. Někdy musíme ke svátostnému smíření přijmout danou situaci a uvědomit si, že nejdůležitější je skutečnost slavení svátosti Božího milosrdenství. br. Michal

K zamyšlení: Naše křesťanská víra nás nikterak neopravňuje k intoleranci vůči jiným náboženstvím a světovým názorům.

Z FARNOSTI

Zveme Vás na přednášku s besedou na téma

Odpouštění

prof. Jaro Křivohlavý

ve čtvrtek 3. března v 19:19 v Klubu

Zpívání s kytarou bude opět v pondělí 7. března v **19:19 v Klubu**.
Doprovázejí Markéta a Petr Lutkovi.

Přednáška z oboru církevní historie

Katolická církev po Bílé hoře

P. Mgr. Petr Alkantara Houška OFM

v úterý 15. března v 19:19 v Klubu

Křížová cesta na Petříně

Na Květnou neděli 20. března ve 14:30 se sejdeme u prvního zastavení. Zveme děti i rodiče, mladé i starší. Pojd'me rozjímat cestu Ježíše Krista, která byla i pro něho tou nejdelší a nejtěžší.

Helena Podlahová

Katecheze dospělých (křesťanů)

V rámci letošních jarních prázdnin jsem navštívila farnost, v jejímž sousedství bydlím, a zúčastnila se „katecheze dospělých“. Jaké bylo moje překvapení, když jsem se dozvěděla, že jde o katechumenát, tedy o přípravu ke křtu. Pan farář mě znal z kostela, mile mě uvítal a dovolil mi sdílet jím vedenou katechezi.

Uvědomila jsem si, že „katecheze dospělých“ je často zaměňována s katechumenátem. Tak to ale v naší farnosti u Panny Marie Sněžné není.

Scházíme se ke společnému sdílení naší víry, k dalšímu prohlubování vzdělání v oblasti náboženství, k modlitbě a prožitku společenství. Posud se od konce září 2004 do ledna 2005 (co se katecheze koná) objevilo na tomto setkání 11 různých tváří. Pravidelně dochází jen menší část, ostatní jsou občasní návštěvníci. Věkové rozpětí je od 25 do 65 let (odhadem). I profesně je tato skupina velmi různorodá. O to lépe vynikne iniciativa Ducha svatého, který vane, kam chce. Východisky našeho setkávání jsou Bible a Katechismus katolické církve.

Vítáme každého – ať už je právě nebo dříve pokřtěný. Očekáváme s nadějí, že i letošní bělosobotní novokřtěnci přijdou mezi nás.

Simona Skřivánková

Omluva

Všem čtenářům Sněžanky se omlouváme za opožděné dodání únorového zpravodaje. Toto číslo bylo hotové již ve čtvrtek 3. 2., ale ani v neděli nebylo farnosti včas k dispozici, což nás velmi mrzelo. Ale nestalo se to vinou redakce.

red.

Služba Božímu slovu

Milí lektoři Božího slova při nedělní mši svaté v 9 hodin, zkrátka Vy, kteří se na čtení Písma sv. v našem kostele podílíte! Rozpis služeb na příslušný měsíc je vždy na nástěnce při vchodu do kostela. Prosím Vás všechny, kteří pravidelně čtete při bohoslužbě, sledujte tento rozpis, abyste včas mohli reagovat, pokud se Vám termín nehodí.

Je nás zatím málo. Každý, kdo přichází na bohoslužbu, by se měl zapojit podle svých možností a schopností. Proto Vy, kteří jste ochotni vstoupit do služby čtení, neváhejte a přihlaste se. Všem ochotným současným i budoucím lektorům děkuji. *Helena Podlahová, tel. 602424653, 281924175*

Historia Franciscana – ohlasy k výstavě 2

Tentokrát vybírám ze zápisů v pamětní knize. Kromě tuzemských zájemců jsem v ní našel a vyluštil zápisy návštěvníků z Irska, Anglie, Itálie, USA, Německa, Kanady, Polska, Norska, Španělska, Holandska, Finska a Austrálie. To už je slušně globalizované, co říkáte? A to jsem nevyluštil všechno...

»Děkujeme za možnost uvědomit si doby nedávno minulé, kterými prošlo mnoho skvělých osobností. Výstava je skvěle připomíná.« R.

»Výstava je velice pěkná, poučná. Moc se nám líbila. Velmi jste nás překvapili. Zdraví Vás bratři františkáni. P.S. Neustále nás brutálně překvapujete.«

»Jsem šťasten, že i mí spolužáci, P. Ant. Kejdana a T. Genrt, už tak dlouho žijí ve františkánské rodině.«

»Výstava *Historia Franciscana* vyplnila další bílá místa v našem historickém vědomí. Dynamičnost dějin františkánů je hlavním dojmem z této mimořádné instalace.« M.M. »Souhlasím i já.«

»Velice zajímavé, pozoruhodné dokumenty. Posvěcené místo!« Sch., Desná, Jizerské hory

»Sv. František je patron naší školy – bylo nám radostí se o něm dozvědět spoustu krásných věcí.«

»PP. Bouše, Vyskočil a Urban by si jistě zasloužili více pozornosti (např. uvedením jejich textů a publikací). Chybí mně zde nějaká ústřední myšlenka výstavy.« M.K.

»Děkuji za nevšední zážitek, spadla a skryla se únava poutníka – pražského chodce. Ještě se vrátím.« M.K. Český Těšín

»Nejsem věřící, přesto mě výstava nadchla.« I.S.

»Díky za výstavu. Vzpomínám na svého spoluvězně O. Bártu („Baptika“) v padesátých letech (tábor Vojna) a přeji všem františkánům hodně pomoci Boží a velké přízně P. Marie.« Leo Židek *br. Regalát*

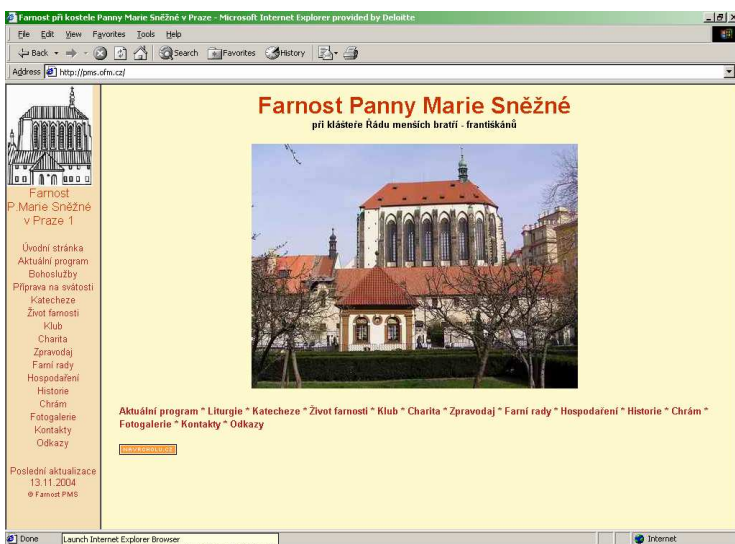
Internetové stránky farnosti

Vybízím celou církev, aby odvážně překročila onen nový práh a „zajela na hlubinu“ v internetové síti tak, aby nyní, stejně jako v minulosti, mohlo intenzivní působení evangelia a kultury ukázat světu „Boží velebnost, která je na Kristově tváři“.

Z poselství Jana Pavla II. ke Světovému dni sdělovacích prostředků, 2002

Internet je relativně mladý a jeho používání není zatím zdaleka tak rozšířeno jako používání ostatních sdělovacích prostředků (televize, rozhlas, tisk). Význam internetu ale s rozšiřováním a větší dostupností technických možností postupně vzrůstá. Na jaře 2004 se k miliónům stránek internetového kyberprostoru připojilo také několik stránek naší farnosti. Najdeme je na adrese www.pms.ofm.cz. Stránky slouží především členům farního společenství. Můžeme na nich najít aktuální informace o životě farnosti, o výuce náboženství, poslední číslo i archiv farního zpravodaje. Pro

návštěvníky „zvenku“ jsou určeny informace, které my většinou již známe. Mohou zjistit program bohoslužeb v našem kostele, podívat se na jeho fotografie a přečíst si něco o jeho historii.

Na stránkách najdeme také kontakty na farní úřad, údaje o hospodaření farnosti a fotografie z různých akcí.

Stránky se aktualizují každý týden, většinou během víkendu, a tak na nich můžeme najít nejpozději v pondělí ráno ohlášky na tento týden, které připravuje bratr Filip, aktualizovaný program Klubu a dalších akcí připravuje Honza Deutsch.

František Jirsa

Hospodaření farnosti v roce 2004

Příjmy:		Výdaje:	
sbírky celkem	843 300	zaměstnanci	581 500
pronájmy	573 200	odvody ze sbírek	363 900
dary	277 500	ostatní výdaje	245 500
tisk	187 200	tisk	178 200
		služby	134 600
		bohoslužebné výdaje	101 300
celkem	1 881 200	celkem	1 605 000

Všechny částky jsou uvedeny v korunách a zaokrouhleny na stokoruny.

Příjmy

Největším zdrojem příjmů farnosti byly v minulém roce pronájmy. Celoročně se pronajímala kaple sv. Jana Nepomuckého pro výstavy a prostory Klubu pro akce ve večerních hodinách a o víkendech. Od poloviny roku 2004 je v Klubu denně výstava hologramů. Na podzim byl pronajat kostel agentuře, která zde v odpoledních hodinách pořádala několikrát týdně koncerty pro zahraniční turisty.

Z nedělních sbírek po odvodech zůstalo farnosti k dispozici 479 400 Kč. Příjem ze sbírek je sečten společně s penězi z pokladniček v kostele.

Výdaje

Zaměstnanci - farnost zaměstnává farní asistentku, paní, která má na starosti úklid kostela, kostelníka, účetní (na částečný úvazek) a správce Klubu. Farář a farní vikář jsou placeni diecézí a náklady na jejich odměnu nejsou zahrnuty do účetnictví farnosti.

Odvody ze sbírek: část sbírek se odvádí diecézi a provincii bratří františkánů. Částka vybraná při účelových sbírkách se odesílá celá. Při účelových sbírkách se celkem vybralo 116 600 Kč.

Největší položky z ostatních výdajů tvoří restaurace sochy piety před kaplí sv. Michala (58 400), dokončení opravy varhan (25 200). Dále jsou sem zahrnuty drobné opravy provedené v kostele, na nádvoří, v Klubu, bankovní poplatky, úklidové prostředky, kancelářské potřeby a další běžné režijní výdaje.

Tisk - největší část příjmů a výdajů za tisk tvoří Katolický týdeník (103 300). K prodeji v kostele jsou nabízeny také františkánský měsíčník Poutník (31 700), farní zpravodaj Sněžinka (25 200), Liturgické texty a další. Služby obsahují náklady na elektřinu (77 300), telefon (54 600) a poplašené zařízení, které je instalováno v kostele. Bohoslužebné výdaje zahrnují hostie, víno, svíčky, květiny.

Připravil František Jirsa.

CHARITA

Farní charita u Panna Marie Sněžné

Ráda bych vás informovala o činnosti farní charity. Jmenovací dekret mi byl předán dne 9. 2. 2005 z platností od 1. 1. 2005 a vzhledem k takto krátké době, kdy se snažím v dané funkci působit, budou i informace stručné.

Úspěchem byla aktivita farníků při Tříkrálové sbírce. Koordinátor pan Kotland osvědčil opět své organizační schopnosti a naše farnost vybrala pro potřeby charity 58 886,50 Kč. Tímto mi dovoluje poděkovat mu za jeho dobře odvedenou práci. Záměr využití prostředků, které se vrátí z Arcidiecézní charity pro naše sociální programy, jsou: podpora dětských táborů, klubu seniorů, mikulášské besídky a výpomoc konkrétním občanům v nouzi. Kdo by se chtěl se záměrem a výsledky Tříkrálové sbírky v Praze seznámit blíže, může přijít na faru ve středu v otvíracích hodinách charity.

Farní charita prozatím, vzhledem k tomu, že nemá vlastní prostory, hostuje ve farní kanceláři, a to každou středu od 9 do 13 hodin a od 14 do 15 hodin. Práce v této době je zatím orientovaná hlavně na problémy osob bez domova. Jedná se o poradenství a společné hledání řešení v jejich sociálně neuspokojivé situaci.

Paní Mikešová připravuje výstavu Plamen poznání, tvořivých prací osob bez domova, která bude v kapli sv. Jana Nepomuckého letos na podzim.

Tolik prozatím. Další informace budou připraveny v následujících číslech Sněžanky. Každý, kdo by se chtěl podílet na práci v charitě, bude ve středu vítán.

Henrieta Votíková

„Plamen poznání“

Cílem projektu „Plamen poznání“ je překlenutí propasti v komunikaci mezi lidmi bez domova a námi ostatními, kdo jsme nepoznali vykořeněnost ze společnosti. Cílem projektu je položit základní kámen k vytvoření mostu mezi těmito dvěma břehy.

Cílovou skupinou jsou lidé bez přístřeší, bez bytu, bydlící v nejistých podmínkách a osoby žijící v nepřiměřených podmínkách. Věk, pohlaví, rasa a státní příslušnost není rozhodující.

Projekt „Plamen poznání“ byl zahájen v září 2004 a navazuje na již existující dobrovolné aktivity vstupem profesionálního výtvarníka do pracovního týmu v pozici uměleckého vedoucího a koordinátora výstavy. Činnost skupiny se rozběhla v září 2004, skupina měla příslibený atelier, ale vzhledem k nedostatečné domluvě se ze slibu nestal čin a proto veškeré dění probíhá v hovorně kláštera.

Předmětem tvorby jsou vlastní umělecká díla (kresba, malba, divadelní kostým, básně, texty k písním, povídky a fotografie) i upomínkové předměty na připravovanou výstavu. Tvorba bude nadále probíhat jednou týdně, a to podle již zvládnutých výtvarných technik nebo podle schopností cílových osob i výukou technik nových. Vzhledem k rozměrům stávajícího prostoru nemůže cílová skupina překročit počet šesti osob.

Projekt bude ukončen v říjnu čtrnáctidenní výstavou v kapli sv. Jana Nepomuckého kostela Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí. Tato výstava je právě tím mostem, možná prvním výtvarně-uměleckým krokem vykořeněných „také obyvatel“ našeho města, k většinové populaci. Jejím prostřednictvím chceme naplnit cíl tohoto projektu.

Výstava je koncipována jako prodejní a prostředky z případně prodaných exponátů, dobrovolného vstupného a doplňkového prodeje upomínkových předmětů budou smysluplně použity ve prospěch zlepšení stávající neutěšené životní situace tvůrců.

zaslala Henrieta Votíková

CO NÁS ZAUJALO

Zážitek

Díky pozvání PhDr. Markéty Koronhályové jsem se v sobotu 5. února ocitla na 13. sněmu Unie katolických žen (UKŽ) v Arcibiskupském semináři. Hlavním tématem bylo zamýšlení se nad Listem biskupům katolické církve o spolupráci mužů a žen v Církvi a ve světě. List sám vzešel z Kongregace pro nauku víry a byl vydán v Římě o slavnosti Navštívení Panny Marie dne 31. 5. 2004. Podepsán je Josefem kardinálem Ratzingerem, prefektem, a Angelem Amatem, sekretářem. Schválil jej a nařídil publikovat nejvyšší velekněz katolické církve Jan Pavel II.

Úvodní přednášku přednesl anglicky apoštolský nuncius Diego Causero. Tlumočení se ujala Mgr. Alena Veverková. Otec biskup Karel Herbst – nový duchovní rádce UKŽ – s lítostí konstatoval, že tento List biskupům sám nečetl, že List nebyl rozebírán ani na žádném zasedání České biskupské konference (přestože jej ČBK v České republice vydala). Nemíní se jím zabývat ani Druhé zasedání Sněmu katolické církve, které bude probíhat v červenci 2005. Musím přiznat, že mě to velice rozlítostnilo!

Roztomilým paradoxem je, že naše velmi málo religiózní republika je v Evropské unii zastoupena právě UKŽ, čímž se řadí (se svými 554 členkami) mezi významné ženské organizace v České republice (další jsou: Asociace pro rovné příležitosti, Český svaz žen, Mateřská centra...). Protože i v české společnosti existují problémy s realizací rovných a dalších příležitostí pro ženy a muže, zřídila vláda ČR 10. 10. 2001 Radu vlády pro rovné příležitosti mužů a

žen. V tomto ohledu nejdále pokročil otec arcibiskup Miloslav Vlk, který již před časem nahradil svého kancléře kancléřkou!

Po polední přestávce jsme se rozdělily do pěti pracovních tematických skupin, podle vlastního výběru. Možností bylo pět. 1. skupina probírala biblické doklady o rovnosti mužů a žen, 2. jak se mohou ženy zapojovat do života společnosti (včetně účasti žen v politickém životě), 3. jak se ženy mohou zapojovat do života práce (o propojování života ženy v zaměstnání s péčí o rodinu), 4. jak se mohou ženy zapojovat do života církve, 5. skupina se zabývala reflexí kritikou Listu biskupům ze strany militantních feministek.

Vybrala jsem si první skupinu pod vedením ThDr. Lídy Mikulové. Ujasňovaly jsme si, že v Písmu svatém je zakotvena rovnost mužů a žen, že celý člověk je muž a žena, a že až po pádu člověka do prvotního hříchu můžeme vysledovat křiklavý nesoulad oponující tomuto původnímu Božímu plánu. Ovšem křest nás zase vrací před následky pádu a říká, že jsme všichni jedno v Kristu Ježíši. Z Písma svatého rozhodně neplyne, že by muži a ženy měli vzájemně soupeřit, ale naopak vždy a ve všem spolupracovat, aby do společného díla vnesli svůj nezaměnitelný vklad!

Shrnutí z jednání jednotlivých skupin byla přednesena před všemi účastnicemi na závěr sněmu a projevila se v přímlovkách při mši svaté, kterou celebroidl otec kardinál Miloslav Vlk v kostele sv. Vojtěcha. Podrobné referáty budou postupně publikovány v Babyce, časopise UKŽ.

Nezbývá než poděkovat Ing. Bohunce Boučkové, předsedkyni UKŽ, a všem ostatním ženám, které organizačně zajistily hladký průběh sněmu a popřát jim, aby byly slyšeny těmi, na které se obracejí, a také aby byla nastolena ona cesta pokoje a úžasu, která je zmiňována v závěru Listu biskupům katolické církve.

Milé bylo, že jsem mezi účastnicemi objevila i bývalou spolužačku a bývalé farnice od sv. Havla a od sv. Anežky, i stávající farnice od Panny Marie Sněžné. Rozhodně to byl užitečně prožitý den.

Eva Petrusová (účastnice, nečlenka UKŽ)

Jaroslav Hutka v Klubu

Dalším zajímavým hostem, který přijal pozvání Zdeňka Řerichy na besedu, se stal písničkář a spisovatel, především však svobodmilovný člověk a svobodný občan Jaroslav Hutka. Pro nás pamětníky už natrvalo zůstane jedním ze symbolů sametové revoluce, když rovnou z emigrace přiletěl na zaplněnou Letenskou pláň, aby společně s námi oslavil návrat svobody ve své vlasti. Jeho Náměšť tehdy v listopadu 89 rozezpívala nejedno zaplněné náměstí.

A hned v úvodu večera bylo zřejmé, v čí režii se bude odehrávat. Přišel, jak ho známe: dlouhovlasý – snad jen o něco šedivější, bez průtahů se posadil,

objal svoji kytaru, svlažil rty červeným vínem a začal zpívat. Úvodní písně na biblické téma byly ze sborníku Fr. Sušila (1804-1868), katolického kněze-buditele a sběratele moravských národních písní. Následné hutné a zasvěcené povídání o jejich sběrateli dalo tušit hluboký zájem a obdiv k této významné osobnosti 19. století.

Povídání by patrně nebralo konce, kdyby Zdeněk přeci jen neprosadil hlavní téma tohoto večera, kterým bylo „Život ve svobodné zemi a občanská společnost“. I tentokrát se Jaroslav Hutka představil jako skvělý vypravěč, jeho povídání bylo nadmíru živé a poutavé a člověk marně vzpomínal, kdy jsme se naposled v Klubu setkali s tak uvolněným a spontánním, ale i vyhraněným a nekompromisním člověkem. (*Erazim Kohák byl taky skvělý 18. 1. – pozn. red.*)

Dozvěděli jsme se mnoho zajímavého o životě v emigraci, zajímavé bylo i srovnání života v katolických a protestantských zemích Evropy. Své vyprávění skončil svým 14 dní starým zážitkem, kdy se spolu s dalšími předlistopadovými disidenty sešli u Václava Havla na Hrádečku. Přestože každý z nich měl k současnému vývoji jiné výhrady, nakonec dospěli společně k závěru, že současná doba je přeci jen tou nejlepší, jaká kdy byla v celé historii naší země.

Takový byl Jaroslav Hutka u nás v Klubu. Chcete-li se s touto zajímavou osobností více seznámit, doporučuji Vám navštívit jeho webové stránky www.hutka.cz.

Jaroslav Hutka (* 21. 4. 1947 v Olomouci) studoval v letech 1962-66 na Střední uměleckoprůmyslové škole v Praze na Žižkově. Od roku 1966 působí jako písničkář. Vystupuje buď sám, nebo ve dvojici. Od konce 60. let hraje a zpívá vedle svých vlastních písní též moravské lidové písně a balady, zejména ze sbírek F. Sušila a F. Bartoše. V prosinci 1977 podepsal Chartu 77. V říjnu 1978 se vystěhoval do Holandska, kde se usadil v Rotterdamu. Po listopadu 1989, kdy vystoupil na pražské demonstraci na Letenské pláni, se natrvalo vrátil do vlasti.

Od roku 2000 vydává alba se svými písněmi na CD v číslované řadě *Fosil* ve vlastním vydavatelství *Samopal*. Po návratu do vlasti vydal též pět knih: *Požár v bazaru* (1990), *Pravděpodobné vzdálenosti* (1994), *soubor básní z let 1983-95* *Koryta krve* (1996), *prózy Dvorky, Plechovka* (1996) a knihu fejetonů, básní a „básnivých povídek“ *Podzim je tady* (1998). Publikoval též řadu článků, fejetonů a rozhovorů v českém denním tisku a v časopisech. V současnosti připravuje k vydání úplný soubor svých básní a souhrnné vydání všech svých písňových textů s notami a akordovými značkami.

Hana Outratová

HUMOR

V pondělí stojí sousedé u zahrádky a povídají si. „Copak, že jste včera nebyl v kostele?“ „Nebyl. Včera jsem spal doma.“

DOPORUČUJEME

Postní zastavení na téma „Pokání v Písmu“ – v Po 7., 14. a 28. března od 19:30 do 20:30 – vede P. J. Brož Th.D., Pastorační středisko sv. Vojtěcha.

Postní duchovní obnova pro ženy (pořádá UKŽ) – v sobotu 12. 3. od 9 do 16 hodin v Klubu u Panny Marie Sněžné. Povede ji P. Václav Vacek (přednášky, diskuse, příležitost ke svátosti smíření, závěrem mše sv.). Přihlášky pouze v případě zájmu o společný oběd do 8. 3. na tel. 220 181 329, ukz@volny.cz.

Setkání s P. Ludvíkem Armbrustrem SJ bude v úterý 1., 15. a 29. 3. ve 20 hod. v č. 27 u sv. Ignáce, vstup je z Ječné ul. (pravidelně vždy za dva týdny). Setkání uvede P. Ludvík krátkou přednáškou na některý citát z Písma nebo jiné téma, potom je diskuse. Je to velká škola tolerance a možnost učit se naslouchat moudrým i méně moudrým názorům zúčastněných.

ROZHOVOR

Jak se žije v USA – pokračování rozhovoru s Charlesem Tvrzníkem

Jak jsi se v emigraci zapojil do života církve?

V uprchlickém táboře v Rakousku jsem pomáhal P. Josefu Novotnému, který pravidelně sloužil nedělní mši a po ní následovalo přátelské posezení včetně orchestru a písniček. Vyvrcholením jeho činnosti byla štědrovečerní večeře (agapé) přibližně pro 100 lidí. P. Novotný vše hradil, na přípravě se podílely desítky dobrovolníků a sponzorů. Atmosféra večeře byla zcela nezapomenutelná. Další akcí byl podzimní autobusový zájezd napříč Rakouskem se zastávkou v Mariazell.

Jako dobrovolník jsem také pomáhal během svého půlročního pobytu v Chicagu a později také v Los Angeles, kam jsme dojížděli jednou měsíčně na bohoslužby k P. Popelkovi – to bylo vždy národní setkání. Přicházeli i lidé, kteří do kostela nechodili.

Pro církev jsi ale také pracoval jako zaměstnanec. Kde to bylo a co jsi dělal?

Byla mi nabídnuta možnost pracovat v Christian Center v Albuquerque, ve státě Nové Mexiko, 3 000 metrů nad mořem v klínu Skalistých hor. Jedná se o rozsáhlý komplex budov, jehož vlastníkem je charismatická církev. Pracovalo zde 5 pastorů, 2 sekretářky, údržbář, uklízečka. Nastoupil jsem jako „stavební inženýr“, ale lepší název by byl „Ferda Mravenec – práce všeho druhu“. Pracoval jsem jako kostelník, zvukař, řidič mikrobuse, zavlažoval jsem a sekal velké travnaté plochy, hlídal jsem dům. Za manuální pracovníky jsem byl členem samosprávy (Board of Elders). Obrovská budova měla tvar hvězdy, sídlily tam ještě další 3 protestantské církve a katolická církevní obec

s charismatickým zaměřením. Občas tam hostovali i Židé. V Centru byla mateřská škola i jesle, budovy byly využívány pro schůze, konference, divadlo a další činnosti.

Jak se snaželo několik různých církví v jedné budově?

Každé církevní společenství užívalo část budov. Prostor pro bohoslužby a modlitebna byly společné. Konala se tam ekumenická shromáždění a církevní společenství se tam střídala při vlastních bohoslužbách. Výzdoba byla přenosná, do prázdného kostela každý přinesl svoje vybavení a po bohoslužbě ho zase uklidil. Byly tam varhany, které využívali především katolíci, pro protestanty hrála většinou rytmická skupina.

Jaké bohoslužby jsi navštěvoval?

Byl jsem zaměstnancem Centra, ale v církvi jsem byl jenom hostem. Kdo se chtěl stát členem, musel se zavázat k pravidelnému příspěvku ve výši přibližně 10 % hrubého příjmu a předpokládaly se také další finanční příspěvky na jednotlivé akce, sociální sbírky, apod. Speciální americký jev je „baby shower“: když se narodilo miminko, uspořádala se párty a maminka na ní dostala darem kompletní výbavičku do jednoho roku.

Pravidelně jsem chodil na katolické bohoslužby, i když jsem se zúčastňoval také protestantských. Nejvíce jsem pracoval v sobotu, v neděli a v pondělí, to jsem se od rána do večera opravdu nezastavil. Můj pracovní úvazek nebyl přesto nikdy úplný, aby mi zaměstnavatel nemusel poskytovat všechny zaměstnanecké výhody (měl jsem placené zdravotní pojištění, ale neměl jsem např. placenou dovolenou). Kromě zaměstnání v Christian Center jsem měl ještě částečné pracovní úvazky jako zdravotník v nemocnici, jako číšník nebo jako tesař – když v centru nebyly peníze, musel jsem si vydělávat i jinak. Finanční záležitosti byly značně utajované, odměňování se zveřejňovalo vždy jako celková suma, ale nikdy nebylo řečeno, jaký kdo má plat.

Jaké jsou rozdíly mezi protestanty a katolíky v USA?

Protestanté mají obvykle menší budovy – něco jako rodinný kostel. Optimální počet v církevní obci je okolo 30 rodin, které se dobře znají, přátelí se a v podstatě vytvoří novou velkou rodinu vyššího řádu. Pastor, včetně jeho rodiny, je vždy u všech akcí. V neděli se koná pravidelně bohoslužba pro děti. Na začátku se shromáždí všichni společně, ale po chvíli děti odejdou a mají vlastní bohoslužbu. Dalším znakem protestantských obcí je týdenní zpravodaj, kde jsou uváděny všechny církevní, ale i rodinné události, jako jsou promoce, operace, narození dětí ap. Vzájemná informovanost společenství stmeluje. Ve zpravodaji jsou také uváděny narozeniny členů společenství, ale bez uvedení roku. Když někdo nemůže přijít do kostela, zajistí si alespoň zpravodaj.

Protestanté nepoužívají bohoslužebné oblečení, pastor je ve svátečním civilním oblečení a osobně vítá příchozí a dává jim příklad, jak se mají oblékat.

Katolíci mají velké vyzdobené budovy, barevná okna, používají bohoslužebná roucha, mají více bohoslužeb, v kostelech je větší anonymita. Po každé nedělní bohoslužbě je neformální setkání v jídelně s občerstvením, ale většinou spolu mluví jen ti, kteří se znají. Lidé přicházejí v ležérním oblečení.

Bohoslužba je velice důstojná, v jejím průběhu není slyšet tolik vtípů jako u protestantů, ale často je při ní velký hluk, protože chybí bohoslužba pro děti, je méně společenských a rodinných akcí. Od členů církve většinou nejsou požadovány desátky, vyžadují se jenom příspěvky do sbírky. V katolickém kostele sbor není vidět, je u varhan, protestantský sbor má slavnostní stejnokroje a stojí vpředu na pódiu.

Vztahy mezi protestanty a katolíky jsou dobré?

Vztahy jsou tolerantní, ukázněné a pozitivní. Navzájem se nekritizují, neobviňují se, znají rozdíly ve věrouce. Problematická témata se neprobírají. Každá skupina si myslí, že mají tu „lepší víru“, druhou stranu berou jako „lehce pomýlené“, kterým je potřeba pomáhat laskavým přístupem, modlit se za ně a milovat je, spíše než je nenávidět. Pravidelné ekumenické bohoslužby slova jsou stále oblíbenější a častější, navštěvuje je stále více lidí. Konají se minimálně jednou měsíčně. Často se tam seznámí dva „jinověrci“, nikdo nad tím příliš nejásá, ale nikdo tomu nebrání. Pravidlem je, že děvče přestupuje do církve svého snoubence, zatímco do staré církve chodí „na návštěvy“. V Americe jsem slyšel pěkné vyjádření rozdílu: „Protestanté v Bibli něco vynechávají, zatímco katolíci si k Bibli něco přidávají.“

S Charlesem Tvrzínkem rozmlouval František Jirsa, dokončení příště.

MYŠLENKY

Správné pokání má tři části: litovat v srdci, vyznat ústy a zadostiučinit skutkem.

Každý lidský život má i svoji křížovou cestu.

Náhodný žebrák uvnitř kostela je potěšen, když zaslechne: "Prach jsi a v prachu se obrátíš."

Keep your eyes on the Lord. He never takes his eyes off you. Svoje oči měj stále obráceny na Pána. On nikdy neodvrací svoje oči od tebe.

MINI modlitba slavných:

Pane, neprosím o zdraví ani o nemoc, o život ani o smrt, ale za to prosím, abys použil mého zdraví i mé nemoci, mého života i mé smrti ke své cti a mé záchraně. (Blaise Pascal)

Myšlenky vybírá Charles Tvrzínk.

EKUMENISMUS

Světový den modliteb

Celopražské shromáždění Světového dne modliteb se koná v pátek 4. 3. v 17:00 ve sboru Bratrské jednoty baptistů, Vinohradská 68 (stanice Jiřího z Poděbrad). Na přípravě se podílí i naše farnost. Všichni jsme srdečně zváni.

Malý ekumenický atlas

Na úvod aneb statistika nuda je...

„Je snad Kristus rozdělen?“, ptal se někdy kolem roku 53, tedy sotva dvacet let po Ježíšově smrti a vzkříšení, apoštol Pavel v prvním listu do Korintu. Dnes, po dalších bezmála dvou tisících let, můžeme na Pavlovu otázku odpovědět – ano, zdá se, že ano. Jak jsme se mohli dočíst v úvodníku posledního čísla Sněžanky, na světě jsou více než tři stovky křesťanských církví. Většinou dnes vedle sebe našťestí žijí v míru (v minulosti tomu bylo spíš naopak), pro jakékoli evangelizační působení ve světě to ale je opravdovým kamenem úrazu – „Když říkáte, že ten váš Kristus zemřel za všechny a nabízí život v lásce a spasení všem, pak mi proboha živého vysvětlte, proč ani vy křesťané nedokážete být jednotní, a je tolik různých církví a církvíček?!“

To je otázka skutečně vážná a pro všechny, kdo se hlásí ke Kristu, by to měl být podnět k zamyšlení. Když se ale zcela konkrétně zeptáme, co můžeme pro to, abychom byli skutečně jednotní, udělat tady a teď, co se nám nabízí? Vyřešit všechny sporné teologické otázky a nedorozumění nahromaděná v průběhu dějin asi sotva. Můžeme se ale rozhlédnout kolem sebe, podívat se na život, víru, bohoslužbu a tradice jiných křesťanských církví, hledat, co nás spojuje a co nás může obohatit, abychom se již nyní mohli spojit v modlitbě a snad se i navzájem posilovat na cestě s Kristem. Jako student oboru „teologie křesťanských tradic“ se už čtvrtým rokem takovým hledáním a objevováním zabývám, a zároveň si trochu lámu hlavu, jak dostat to, co se dozvídáme, víc „mezi lidi“. V tomto roce bych chtěl ve Sněžance postupně představit křesťanské církve u nás, tedy v České republice, formou „Malého ekumenického atlasu“. Atlas, například atlas motýlů, slouží k tomu, aby člověk podle nejvýraznějších zvláštních znaků rozpoznal jeden druh motýla od jiného, a pak se mohl těšit z krásy druhů všech. Když se od motýlů vrátíme ke křesťanství – kéž by tento malý atlásek napomohl tomu, abychom poznali, že Kristus přece jen není rozdělen, aspoň ne v tom nejpodstatnějším.

V úvodu zaznělo slovo „statistika.“ Neznamená to, že o jednotlivých církvích budou mluvit jenom čísla – prostě určitá porce faktů a čísel může být užitečná. Dnešní, první porce se týká církví v České republice obecně. Tak

tedy – podle stavu z konce roku 2004 je v České republice 26 registrovaných církví a náboženských společností. Jako poslední k nim přibýlo v září loňského roku Ústředí muslimských obcí. Jako křesťanské ovšem můžeme označit jen 19 z nich – vyřadit musíme vedle muslimů také Českou hinduistickou náboženskou společnost, Mezinárodní společnost pro vědomí Krišny (Hare Krišna), Náboženskou společnost Svědkové Jehovovi, Náboženskou společnost českých unitářů, Federaci židovských obcí v ČR a, podle jména překvapivě, i Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů (mormony). Zůstane tedy devatenáct položek: seřaďme si je podle data uznání, a vedle sebe položme údaje o počtu členů ze sčítání lidu v letech 1991 a 2001:

Církev uznávané před rokem 1918	1991	2001
Církev římskokatolická	4 021 385	2 748 918
Církev řeckokatolická (1950-68 odňato)	7 030	7 704
Českobratrská církev evangelická	203 996	117 540
Jednota bratrská	2 385	3 443
Pravoslavná církev v českých zemích	19 354	23 053
Slezská církev evangelická a. v.	33 130	14 038
Starokatolická církev v ČR	2 255	1 614
Církev československá husitská - 1920	178 036	99 356
Bratrská jednota baptistů – 1951	2 544	3 614
Církev adventistů sedmého dne - 1951	7 674	9 787
Církev bratrská - 1951	2 759	9 971
Evangelická církev metodistická – 1951	2 855	2 705
Křesťanské sbory – 1956	3 017	6 955
Novoapostolská církev - 1956	427	451
Apoštolská církev – 1989	1 485	4 584
Evangelická církev augsburského vyznání v ČR (dříve Slovenská evang. církev a.v. v ČSFR) – 1993	4 154	14 914
Luterská evangelická církev a. v. v ČR – 1995		5 420
Církev Křesťanská společenství- 2002		2 241
Obec křesťanů v České republice – 2002		neuveдено

Pokud se vám zdá, že čísel bylo trochu moc, a že čísla nevypovídají o tom, jak žijí a věří lidé, skrývající se za nimi, máte pravdu. V příštím zastavení se již podíváme, co se skrývá za nimi – čeká nás nejpočetnější z evangelických církví v České republice, Českobratrská církev evangelická. *F. Oustrata*

Z CÍRKVE

Oslava výročí hrdinské smrti 14 Božích služebníků bratří františkánů z r. 1611. Letošní vzpomínka byla jako obvykle spojena s večerní mší sv. v 18 hod. dne 15. února v našem kostele Panny Marie Sněžné. Hlavním celebrantem byl tentokrát strahovský opat Otec Michael Pojezdný, který také pronesl homilii. Po mši sv. jsme se pomodlili u hrobu bratří v kapli sv. Michaela.

Všemohoucí, věčný Bože,
Ty jsi povolal z různých evropských národů
své služebníky Menší bratry k apoštolské službě
do pražského kláštera.
Svým životem a smrtí vydali svědectví pravé víře.
Prosíme tě, aby Evropa odchovaná křesťanstvím
vytvářela svornou rodinu,
v níž se respektují práva lidské osoby.
A dopřej nám též, aby Svatý stolec zapsal jména
těchto čtrnácti umučených řeholníků
do seznamu blahoslavených.
Ke chvále Kristově.
Amen.

HISTORIE

Martin Luther v evropském kontextu

P. Petr Alkantara Houška OFM, přednáška v Klubu dne 27. 1. 2005

Je-li Hus považován - ne zcela přesně - za otce reformace, pak otcem a začátkem protestantismu je Martin Luther. Jeho doba a doba Husova je v lecčems podobná, je ovšem i v lecčems odlišná, stejně jako její protagonisté. Luther je ovšem i jedním z klíčů k současnému ekumenismu a ukazuje zároveň jeho problémy a hranice. Luther je fenoménem příznačně německým, vznikl a rozvinul se však v těsné souvislosti s vývojem celoevropským. Doba, do níž Luther přišel, byla svým způsobem podobná době Husově na počátku 15. století, i když celkový stav krize společnosti i církve byl v Luther době ještě hlubší a vyhraněnější.

Je to doba prohlubujícího se úpadku a rozpadu universalismu, který se Kostnickému koncilu nepodařilo zastavit. Výrazně se uplatňuje Occamův nominalismus a zejména příklon k platonismu a jeho pojetí v teologii sv. Augustina. Je to ovšem i doba nástupu renesance a humanismu v Itálii, s nímž přicházejí i výrazné prvky pohanství a uvolnění morálky. Tyto změny se nevyhnuly ani papežskému Římu, který s nástupem Mikuláše V. v roce 1447

otevřel dveře těmto myšlenkám a přílivu renesančního umění, ale i novým finančním nárokům pro přestavbu Říma, dopadajících na německé země.

Do tradičního horizontu křesťanské Evropy vstupuje Kolumbův objev zámořských zemí. Na jihu Evropy se sňatkem Ferdinanda Aragonského a Isabely Kastilské rodí 1469 mocné katolické Španělsko se svou inkvizicí, jakkoliv zaměřenou zpočátku na Židy a Maury.

Základním přelomem byl objev knihtisku v r. 1460. Rozpadající se středověký svět Střední Evropy, především německých zemí, hledá únik v nových duchovních směrech zaměřených především na prohloubení osobní zbožnosti hnutí Devotio moderna (Tomáš Kempenský a Následování Krista), rozvíjí se i německá mystika mistra Ekharta, který ovlivnil i Jindřicha Susa. Ze světců působil v této době např. zakladatel františkánského řádu sv. Jan Kapistrán nebo Bernardin Sienský.

Do této doby vstupuje Martin Luther. Jeho duchovní svět se utvářel jak svými počátky z dětství, z něhož si přinesl přísný obraz trestajícího Boha, tak i pozdějším setkáním s Devotio moderna i německými humanisty, zejména Erasmem Rotterdamským a Melanchtonem, jejichž názory ovšem nepřijal. Luther, který vstoupil 1505 do augustiniánského kláštera v Erfurtu, byl principiálně ovlivněn učením sv. Augustina (jehož jméno jako řádové přijal) a jeho pojetí predestinace. Pro Luthera je všechno milost, všechno je dar, i naše dobré skutky jsou dílem Boží milosti - Luther zcela popřel úlohu svobodné vůle člověka a postavil své učení na čistém ospravedlnění z víry. Jen víra, jen Písmo - sola fides, sola scriptura - to jsou Lutherovy hlavní opěrné body, které se pak staly základem celého protestantismu. Ve věci transsubstanciace zastával Luther stanovisko remanence, neslučitelné s katolickou vírou.

Luther rozvinul a formuloval plně své názory v 95 tezích proti odpustkům, které zveřejnil v r. 1517 a 1518 při disputaci na universitě v Heidelbergu. Pokus o zatčení Luthera zmařil jeho ochránce, saský kurfiřt Bedřich Moudrý, který byl pak jeho celoživotním ochráncem. V této době poznává Luther i Husovo učení o církvi, které ochotně přijímá.

Na rozdíl od Husa a díky ochraně saského kurfiřta Luther, ač byl r. 1521 exkomunikován, dále rozvíjí svou činnost. Příznačný a zároveň typický středověký je postoj Lutherův v německé selské válce, kde se jednoznačně staví proti sedlákům a píše dokonce proti nim posměšný spis, podobně jako jeho přítel a současník malíř Abrecht Dürer, který nakreslil poraženým sedlákům posměšný památník.

Luther získal řadu nadšených stoupců a obdivovatelů, především mezi mládeží. Měl ovšem i řadu odpůrců, mezi něž patřil i anglický král Jindřich VIII., který nechal sepsat spis proti L. názorům zejména o svátostech. K jeho

popularitě přispíval i vyhraněný až sarkastický způsob vyjadřování proti jeho odpůrcům, v němž mohl navazovat rovněž na starší tradici známou i z husitských Čech. Luther byl silnou, ale rozpornou osobností, který ale odpovědi na naléhavé otázky hledal spíše návratem k minulosti, na rozdíl od některých jeho současníků, zejména humanistů. Luther zemřel r. 1546 na hradě Wartburku, pod ochranou saského kurfiřta.

Rok po Lutherově smrti, r. 1547 dochází k definitivní roztržce mezi císařem Karlem V. a spolkem protestantských kurfiřtů, jejíž výsledkem je přijetí zásady Cuius Regio, eius Religio (koho zem, toho náboženství) - tedy svoboda vyznání pro knížata, naordinovat svému lidu víru podle sebe. Jak víme, využila ji nejen německá knížata, ale i císař při rekatolisaci Čech v 17. století.

V r. 1545 je po průtazích konečně zahájen koncil tridentský, který ovšem již svými reformami tomuto definitivnímu duch. rozštěpení nemohl zabránit.

M. Luther bývá buď demonizován nebo obestřen legendou, v každém případě je ale právě jeho postava a vztah k ní základním bodem i problémem současného ekumenismu. Je třeba pochopení - z katolické strany vyhledávat jeho kladné lidské stránky, z té druhé nepřístupovat k Lutherovi již zcela nekriticky. K ekumenickému dialogu přispěl list Jana Pavla II. z r. 1983 a zejména společné prohlášení "Vyznáváme společně", stvrzené v Augsburgu v r. 1999. I když toto prohlášení přiblížilo obě strany v otázkách ospravedlnění a odpuštění hříchů, zůstává stále velká oblast, kde je k teologické dohodě daleko, zejména v otázce svátostí. Je to ovšem začátek dialogu, a to je důležité.

Martin Luther, tento nezištný a vysoce vzdělaný muž, nám ukazuje cestu k pochopení i tím, na co pozapomněl - že Bůh je nejen trestající soudce, ale především milující otec, a že je to především jeho láska, která nám otvírá cestu k němu samému i k našim bližním. Že pravda, není-li provázena láskou, může zabíjet. Soud nad námi a nad naším sporem nebude v poslední instanci náležet nám, ale právě Jemu.

J. J. Outrata

Trochu věrouky

Po dvou lednových přednáškách některé dotazy posluchačů mě vedou k tomu, abych dodatečně ještě některé věroučné otázky lépe vyjasnil, i když v průběhu probírané látky o Husovi a Lutherovi jsem se snažil o vysvětlení.

1. Eucharistie je svátostí Kristovy vrcholné lásky, ve které se nám cele dává. A proto nemůže jít o pouhý symbol jeho těla a krve, jak mylně učil Viklef (to je tzv. učení remanenční - od latinského remanere - zůstávati - jako by podstata chleba a vína zůstávala i po slovech proměnění).

Ježíš se nám v Eucharistii nedává jen nějak „napůl“, z 50 %, což bylo učení consubstantiační, jako by spolu či vedle sebe po slovech proměnění zůstávala i

podstata chleba i podstata těla Kristova, rovněž i podstata vína a podstata krve Kristovy. Substantia je latinsky podstata, consubstanciace znamená spoluexistence obou podstat. K tomuto učení se patrně přikláněl Hus a zcela nepochybně Luther.

Katolík věří v plnost Kristova daru, proto vyznává transsubstanciaci neboli předpodstatnění: celá podstata chleba přechází v celou podstatu Kristova těla a celá podstata vína přechází v celou podstatu Kristovy krve působností slov proměnění, která světil Kristus církvi. Řekl-li Kristus při poslední večeři nad chlebem: „Toto je moje tělo“ a nad vínem: „Toto je kalich mé krve“, pak tomu musí odpovídat bezpodmínečně plná skutečnost. Samozřejmě po proměnění zůstávají tzv. případy neboli accidentia, jako např. bělost, chuť chleba, barva, chuť vína apod.

2. Praedestínace neboli česky předurčení. Učení o absolutní praedestínaci je těžkým věroučným omylem. Znamenalo by, že Bůh jedny předurčil ke spáse, jiné k zavržení, a to bez ohledu na jejich dobré skutky nebo hříchy. Tomu učil Kalvín a částečně asi i Hus, protože Hus chápal církev jako zcela ideální společenství ke spáse předurčených.

Bůh ovšem ví, jak kdo z nás skončí, protože je vševědoucí, ale udělá všechno pro to, aby člověk mohl být spasen. Nikdo nebude vyloučen ze spásy bez vlastní těžké osobní viny. V církvi jsou i hříšníci, kterým se neustále nabízí bezpočet prostředků k očištění a tím ke spáse.

3. Záslužné skutky. Křesťan omilostněný křtem má možnost, ano povinnost spolupracovat na konečném dosažení spásy konáním dobrých skutků pod vlivem milosti Boží pomáhající. Záslužnost jeho skutků však nepochází z něho, ale z Kristova vykupitelského díla. Kristus nám propůjčuje možnost konat záslužné skutky. Záslužnost dobrých skutků mylně popíral Luther, i když uznával dobré skutky jako „ovoce víry“. Od uznávání záslužných skutků odlišujeme tzv. „záslužnictví“, které Luther asi právem kritizoval, když totiž někdo by si na svých skutcích farizejsky zakládal (srovnej podobenství o farizeovi a publikánu).

4. Každý člověk, který žije ve shodě se svým přesvědčením a podle svého nejlepšího svědomí, může být spasen, i když bez vlastní viny nepoznává zdaleka celou pravdu. Patří jakoby zvnějšku k církvi (ad animam ecclesiae). I on bude spasen skrze Krista.

P. Petr Alkantara Houška OFM

O církevní nauce o transsubstanciaci si můžete také přečíst v Katolickém týdeníku č. 8 od prof. Ctirada V. Pospíšila, Th.D., OFM v článku „Eucharistie – Kristova přítomnost i viditelné znamení“. (redakce)

Velikonoční bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné

20. 3. Květná neděle 9:00 a 10:15 s žehnáním ratolestí, 11:30, 18:00

24. 3. Zelený čtvrtek - 18:00

25. 3. Velký pátek - 15:00 křížová cesta, 16:00 velkopáteční obřady

26. 3. Bílá sobota - 20:00 obřady Velikonoční vigilie

27. 3. Neděle Zmrtvýchvstání Páně - 9:00 a 10:15 s žehnáním pokrmů,
11:30, 18:00

28. 3. Pondělí velikonoční - 9:00, 11:30, 18:00

PROGRAM u PANNY MARIE SNĚŽNÉ

Březen 2005

3. 3.	Čt	19:19	Přednáška s besedou: Odpouštění – prof. Jaro Křivohlavý	Klub
5. 3.	So	14:00	Rekolekce SFRĚ (otevřeno všem)	
6. 3.	Ne	14:00	Shromáždění SFRĚ	
7. 3.	Po	19:19	Zpívání s kytarou (doprovázejí Lutkovi)	Klub
8. 3.	Út	19:30	Koncert: Sonaglio – smíšený pěvecký sbor	
9. 3.	St	19:00	Katecheze pro dospělé (sraz před farou, každou další St)	
11. 3.	Pá	16:30	Setkání výtvarníků	
12. 3.	So	9-16	Duchovní obnova pro ženy (UKŽ) – P. Václav Vacek	Klub
13. 3.	Ne	10–12	Prodej křesťanských knih	Klub
15. 3.	Út	8:00	Připomínka 14 umučených bratří	
		19:19	Přednáška: Katolická církev po Bílé hoře – P. Petr Alkantara	Klub
16. 3.	St	14:30	Přednáška s diap.: Řecko – RNDr. O. Bartušek (UKŽ)	Klub
		18:30	Večery ve středu (nejen pro mládež pořádá ADCM)	Klub
17. 3.	Čt	18:00	Setkání se zastupiteli MČ Praha 1: Nebytové prostory	Klub
20. 3.	Ne	14:30	Křížová cesta na Petříně (sraz u 1. zastavení)	
22. 3.	Út	18:00	Kající bohoslužba	kostel
		19:19	Setkání redaktorů a příznivců Sněžanky	Klub
24. 3.	Čt	19:19	Setkání s přáteli nejen z farnosti	Klub
25. 3.	Pá		Velkopáteční sbírka na Svatou zemi	
4. 4.	Po	19:19	Zpívání s kytarou (doprovázejí Lutkovi)	Klub

Křížové cesty v době postní: pátek a neděle v 17:15

Farní úřad: Jungmannovo nám. 18, Praha 1, tel.: 222 246 243, fara.pms@centrum.cz

úřední hodiny: Po, Čt 14–16:30, Út, Pá 9–11:30

Farní charita: St 9-13, 14-15 na faře

Aktuální informace najdete na internetových stránkách www.pms.ofm.cz.

Adresa redakce Sněžanky: L. a F. Jirsovi, Soukenická 14, Praha 1, tel.: 222 313 513, jirsoval@volny.cz. Uzávěrka příštího čísla je 17. 3. 2005. Náklady na vyištění jsou 10,- Kč.

Dobrovolné příspěvky vhadzujte do pokladničky v kostele.

Nad příspěvky do březnové Sněžanky se sešli M. Kotland, Ž. Ludvíková, H. a J. Outratovi, L. Visingerová. Kdo chcete přispět svým názorem na vytváření farního zpravodaje, přijďte v úterý 22. 3. po skončení kající bohoslužby do Klubu.